

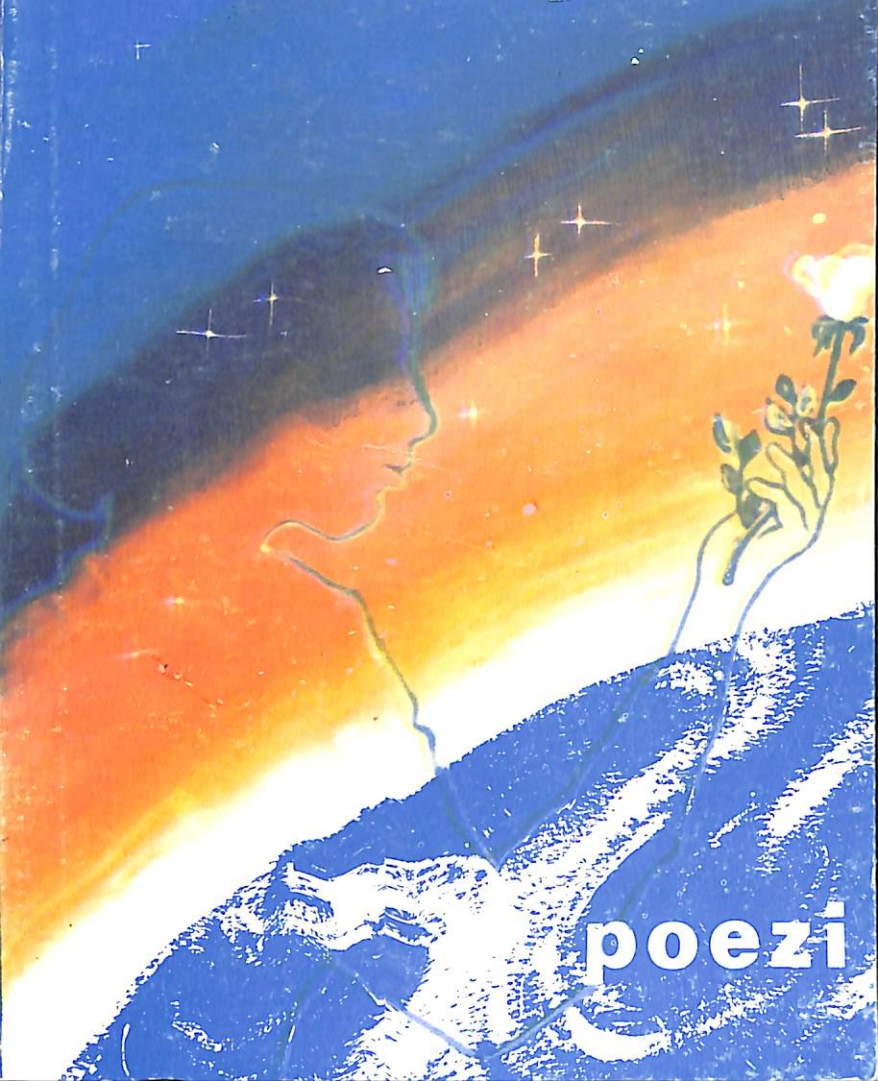
BIBLIOTEKA

844-1

H87

HASAN HUTA

Zërat e jetës

poezi

8JH-1
H97

Hasan Huta

Redaktor
PREG NOGAJ

Zërat
e jetës

46159
55194

POEZI

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

01011 01011

Redaktor

PREÇ ZOGAJ

Piktor

KOSTAQ ZHONGA

Recensues

Bardhyl Londo

Xhezair Abazi

REDAKTOR: PREÇ ZOGAJ
PIKTOR: KOSTAQ ZHONGA
RECENSUES: BARDHYL LONDO, XHEZAIR ABAZI

VALET SHKOJNË TUTJE

Valë të pafundme njerëzore
shkojnë tutje,
shkojnë tutje dhe lart
sikur shkojnë drejt pllajash.

Eci edhe unë bashkë me ta
nëpër këtë rrugë të gjerë, të thjeshtë,
nën ritmin-marsh të kohës sonë
duke çarë me balle shiun diellor.

Gurët anash dhe lulet,
dhe peizazhi i përjetshëm i tokës
na e bëjnë me dorë
të ndezur nga një gaz i brendshëm njerëzor.

Kurse akoma më tutje, më tutje, presin
madhërisht në heshtje
kohërat dhe hapësirat dhe njerëzit e rinj
të hyjnë në histori.

NË BREG TË DETIT

Ç'gaz madhështor i pacak,
ç'reflekse jete dhe ëndrrash kumbojnë këtu!

Përrenj dhe oshëtima malore buçasin në
mua.

Si një ortek i virgjër, i zgjuar jam,
i sapodalë nga shpërgënjtë e gurtë të
vendlindjes
dhe i shkrirë vrullshëm me hapësirën.

S'di pse ndiej dëshirë të loz dhe të qesh si
fëmijë
me detin, qiellin,
me këtë materie të butë, naive;
të ndihem i qenë në ta,
të kalëroj, ta bëj të pëlleshëm këtë xhungël
elementesh fluoreshente
që harbojnë në madhështinë e tyre shterpe.

Që nga shpellat e largëta të horizonteve
ngrihen dhe rendin drejt bregut radhët e
dallgëve,

dhe mua më perceptohet si e gjallë
rendja e pambarim e brezave njerëzore
drejt horizonteve të reja të jetës,
drejt zotërimit të botës,
drejt zotërimit të vetes.

Asgjë s'do të mundë ta ndalë rendjen time
drejt lumturisë.
askush s'do të mundë t'i djegë lulet që po
mbjell mbi kopshtet e varura të gjithësisë,
prandaj i gëzohem vetes dhe natyrës në këtë
breg deti
dhe shkarravis mbi rërë, kot, për trill, për
qejf.

FJALËT DHE GURËT

Fjalë dhe gurë,
fjalë dhe gurë.

Ç'materiale të pafund për të ndërtuar!

Kalojmë ne
mbi shkëmbinj të dalë nga toka e mbi
shkrepa,

mbi male të zhveshura me gurë të gjallë,

mbi male të tëra me gurë;

kërcasin me dhimbje, nën shkeljet tona të
pavëmendshme, ata

dhe nga kaosi i shpërndarjes së tyre
gjëmimin e heshtur të një kori dëgjojmë:

Na vini në mur!

Na vini në mur!

Lumenj ndjenjorë
derdhim e derdhim në detin e madh të gjuhës,
por goditemi dallgësh,

ETILIM MARI SI NE MAJESIT UNEM YK

dhe stërkalemi fjalësh,
që dalin të zemëruara si nga fundi i detit:
Na vini në strofa!
Na vini në rreshta!

I dëgjoni, more njerëz?

FILLIM MARSË NË MALËSI

Mbi peizazhet e djegura nga të ftohtët,
lulekumbullat e para.

Ç'guxim!

Pak naive por të pazhdukshme si vetë jeta,
shkrepëtima të bardha që shkarkojnë drejt
në zemër.

Seç këndova kot së koti,
pastaj dola të shoh piktorët
si afrohen ngadalë mos verbohen sysh
nga lulet-pikime të shpejta saldatrësh.

KY MËNGJES I MADH

Hapa sytë dhe kur pashë se kisha lindur
në ty,
dola nga lëkura e ëndrrës dhe preka tokën.
Gjithçka ishte e vërtetë.

Atëherë zbrita me vrap nëpër thellësitë e
këngëve të heronjve,
gjer në themelet e historisë njerëzore;
të rënët ishin ende gjallë
të prisnin.

I ngrita gjer këtu dhe u lava sytë në krojet
e tu,
ata u kthyen të gjithë në statuja.

Por, tani, për të të lënë në breza
s'mjafton veç rënia.

DET, O DET

Dhe plepat, dhe vilat, dhe qiejt u hapën.
Gjallë qenke?!

Ah, prit se mos plasem,
ndali dallgët!

I imi ti, puthma gjinë,
stërkalmë, bre, me univers!

Hahaha!
Falma dehjen.

Unë kam vetëm një jetë,
det, o det.

PEIZAZH DIMËROR

MIT VENJIN TIM

Gratë ndalen dhe bisedojnë në rrugë —
sfond i ngrirë, i bardhë.

Dielli i përzier me vështrimet njerëzore
bie i valë.

Lëkura e rruës e rrugës

duhet dhe palletet

shpërndarë me punësi

duhet edhe të gjalla

shihen në afër dhe larg mbi korset e

ndezura të ndërtesave

Shi i ëmbël në noje

shpërndarë në vështrimet

lyera të lumturisë të parajohur

gratë ndalen dhe bisedojnë në rrugë —

sfond i ngrirë, i bardhë.

NË VENDIN TIM

Vajza të kërthndezura tani mbushin rrugët
dhe vërshojnë përmes pyllit tonë njerëzor
si një plazmë diellore,
dhe shihen me vetveten, nga pak, vjedhurazi
se si u rriten gjinitë,
dhe rrahin fort jetën me femëri dhe trille
siç rreh trofta me bark ujërat në prill.

Lëkura e gurtë e rrugës,
pemët dhe pallatet
spërkatën me qumësht,
bëhen denie të gjalla,
dridhen në ajër dhe fryjnë mbi koralet e
ndezura të ndjenjave.

Shi i ëmbël që po bie,
shkrepëtima vështrimesh,
fytyra të lumturish të panjohur
grafullojnë dhe derdhen si magmë e ngrohtë
mbi kohën tonë.

Guaska e lirikës së vjetër, e çarë nën diell
 çel zogj të bardhë ëndrrash që marrin jetë
 sapo prekin këtë ajër, këtë tokë, këtë ozon
 lirie;
 çel currila gëzimesh që pllenojnë edhe
 vdekjen.

TI ERDHË

Ti qesh një copë herë,
pastaj vjen me vrap dhe më hedh duart në
qafë,
pastaj qan.

Në shkëmbinjtë e thiktë të kohës
përplasesh
dhe skicohesh lehtë
si një dallgë e re mbi rërën e detit.

Tani unë me ty u bëra i përjetshëm,
por befas u tremba.
Ti kërkon të përrallesh, vetëm të përrallesh!

Po armët?

Eja të shkojmë bashkë, biri im
Gjergj.

PËLLUMBAT E PAQES

Rritni pëllumba, fëmijë të dashur,
pëllumba të bardhë paqeje
dhe i lëshoni në qiejt e ëndrrave tuaja të
pastra.

Fluturoni edhe ju bashkë me ta,
tutje, në hapësirat e pafundme të së ardhmës
njerëzore,
për inat të jonjerëzve,
për inat të armëve,
për inat të së keqes
pa të ardhme.

Rritni fëmijë, prindër të dashur,
fëmijë-ëndrra,
fëmijë të mrekullueshëm,
e njëkohësisht realë,
që nuk i përfytyruan dot
as ëndërrimtarët gjenialë.

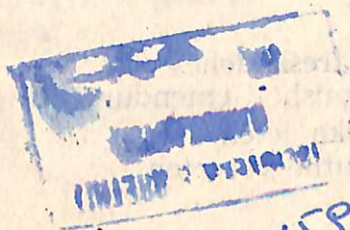
Fluturoni edhe ju bashkë me ta,
tutje, në horizontet e pafundme të kësaj jetës
sonë,
për inatë të vdekjes
së verbër.

Vetëm mos rritni fëmijë-pëllumba, prindër
të dashur,
se do të na i vrasin.

PUNËTORËT SHKOJNË NË PUNË

Parakalojnë për në punë punëtorët,
fytyrat për diell u përplasen,
dielli copë-copë
bie në asfalt.

Dhe figurat e tyre ngrihen përmbi horizontet,
bile përmbi kreshtat e ëndrrave të nesërme,
kur ata tundin kokat:
Mirëmëngjes!

46159

VAJZAT NË RRUGË

Mbi këtë pluhur rruge,
mbi këto lëmizhde,
mbi asfaltin e zi,
seç bie një diell
më diell se dielli.

Mbi qeniet tona
përplasen ca zëra,
që e bëkan muzikë
botën e tërë.

Ky fresk dehës
gëzimisht i çmendur
e bëka jetën
të puthë vetveten.

Dhe njerëzit ndoshta nuk e dinë
se me kë rrinë.

SHOKËT E PUNËS

Si pemë të rënduara nga frutat,
nga gaz i furtunshëm —
bisedat, tona.

Dhe burokrati,
si një bubullimë e rëndë, e largët
zbutet gjer në heshtje
kur shkrepin rrufetë.

Dhe prapë qiejt e tyre të pafund
shkunden mbi mua
duke mbjellë
lule dëshirash të diellta.

MIDIS NJERËZVË TË MIRË

Kam hyrë mes anonimatit të njerëzve të
mirë,
ku shokët e mi të zgjedhur s'janë më të
zgjedhur,
ku Uni im shkëlqen i shumëzuar në sytë e
tyre,
si një diell mbi pikat e panumërta të vesës.

Çudi,
këtu s'paske asnjë dëshirë për lavdi.

TI MË THUA

Ti ul kryet dhe vështron përçark me
muzgjet qeshin druajtje,
si prindër të vjetër.

Të përrallemi, të përrallemi si shqerrat,
thua pak tinëz,
kurse unë jam në ty.

Ti vështron pastaj tutje e menduar
hapësirat ëndërrore të pafundme.

TI HESHT

Unë kam vetëm një mënyrë të vështruarit.
atë të të dashuruarit.

Pash më pash do t'i bie kësaj jete,
i dobët jam vetëm para teje.

Ti hesht e lumtur,
dhe përmyt botën me qenien tënde.

PAS SHIUT

Ranë nga qielli litarët e shiut,
bota u zbraz. Asnjë krismë.

Vetëm një curril ka mbetur i varur,
i ngrirë mbi tokë si një vepër arti.

Afrohem ngadalë. Unë jam njeri.
Një vajzë. Ah, pritka dikë në shi.

E imja s'ishte. Megjithatë u kërlesha
dhe u drodha nga gëzimi. Mos qeshni.

Midis botës së kulluar, të mahnitshme të
vetëm në ishim njerëz. sendeve

KËTA GURË

Në mokrat e ndërgjegjes sime kanë ngecur
këta gurë të gjallë malesh,
këta kufij të bardhë, të përjetshëm të qenies.

Ulërijnë hapësirat nga hija e tyre e
pälëvizshme.
Fantazitë ëndërrore, të varura kokëposhtë
mbi pafundësinë
si lakuriqë nate currojnë veshët nga frika e
rënies.

I tërbuar nga rinia e bëra rrafsh gjithçka,
e shkela me këmbë si rërë deti.
E bëra qilim fluturues ku shkas i vetëm, i
marrë.
Mishin e bëra ndjenjë dhe ndjenjën e bëra
zjarr diellor,
dhe zjarrin diellor e bëra çerdhe
ku rris në fluturim gjithë lumturitë
njerëzore.

Vetëm këta gurë të rëndë më përplasin e më
përplasin për tokë pa zë,

sa herë më rëndet materia e tyre e vjetër
sa herë më rëndet ^{që më mban nga këmbët,} vetë historia si uloke e
mbetur në vatër.

Dhe vetëm atëherë unë shoh si më shënojnë
nga larg në thembër,
dhe vij në vete

Po unë s'jam Akili.

TË SHOHËSH

Të shohësh këtë njeri
të mirkët, të butë, të ëmbël,
ngopur me gjellë,
ngopur me diell.

'Nënë e zezë!

E paska ndukur jetën' gjer në qejf,
e paska ngrohur vendin gjer në qelbje,
i paska kërrusur ëndrrat gjer në pjatë,
i paska kthyer qiejtë në erashkë,
i paska zbutur gjer në muzikë dhome
gjëmimet e kohës sonë,
i paska ulur gjer në kënetë
dallgët rreth vetes,
dhe si mbi një oaz lumturie
rrika shtrirë mbi mirëqenien e tij.

Desh më shkau këmba kur kalova pranë,
toka ish me jargë,
malet ishin larg,

horizontet të mbyllura
gjithë me dyllë...

Kurse ju pyesni e pyesni duke zënë hundët:
Ç'është kjo erë kështu?

NE RRUGË BIE SHI

Rruga. Shih, shih! Ç'u bë kështu?!
Piktorët, të mahnitur, mbi të u përkulën.

Ranë përmbys. U ra të fiktë
Mbi rrugën që u tjetërsua, që u bë e shirtë.

Ç'janë këto stërkala të mëdha gazmore
që kërcejnë dashurisht mbi tokën tonë?

Këto reflekse të largëta kozmike nga erdhën?
(Me penela, që u dridheshin në duar, ata
mbetën).

Para këmbëve të tyre shiu mbyste dhenë
dhe i freskte mendimesh për artin dhe jetën.

SIMBIOZË

Servilët dhe burokratët,
të shkathtët,
a s'i shihni si mësyjnë drejt labirinteve të
shtetit
duke ushqyer njëri-tjetrin në një simbiozë
groteske?

Ç'art, o ç'art
për t'u ngjitur më lart!
Ky arti i ngjalës, i rrëshqitjes, i fjalëve që të
verbojnë
në këto kohë që u diskredituan edhe
kameleonët.

Servilët dhe burokratët,
të ngratët,
a si shihni si gremisen shpateve të
kështjellës së shtetit
me ca mërmëritje të mbytura si lagie në
brekë?

MOTIVE MËNGJESI

Pësst!

Shtrihu njësh me relievën e rrugës!

Hesht si ajri,

përgjo si gjarpri,

hape shpellën e ndjenjës si një kataklizmë,
mos ki frikë!

Po lind dita.

Përgjo zgjimin njerëzor që parakalon
nën shiun e virgjër të rrezeve!

Përgjo shkulmin e ri të jetës
që thyen copë-copë ekranet e sekondave!

Përgjo shpalosjen flakëritëse të ëndrrave
që e bëjnë diellin të ulë sytë me turp

Përgjo ritmin e etur të hapave
që dridhen në ndjesi në barkun e nxehtë të
tokës
dhe e lenë me barrë!

Përgjo zërat e rinj të jetës
që muzikojnë hapësirat
dhe ndërgjegjësojnë akoma më thellë
universin!

Përgjo zhurmat e punës
që gdhendin pa pushim e pa pushim
relievin e jetës!

Përgjo dhe përleshu dhe vetë,
mos ki frikë.

Po lind dita.

BUROKRATI I FORTË

PARROTI

E shihja nga larg
dhe më dukej si një kështjellë e fortë
personifikim i monumentalitetit shtetëror!

Më shihte nga larg
dhe i dukeshat si një ortek i zjarhtë rinie,
si vetja e ikur e tij.

S'di pse u afruam,
ndoshta ashtu instinktivisht
si drejt gjërave që si kishim.
Ndoshta nga fasadat e bardha të mirësjelljes:
Mirmëngjes!
Mirmëngjes!

Kurse tani që ndeshjen tonë e mori historia
plagët vështrojmë të dy:
unë lulët e shkelurë të iluzioneve të mia,
dhe ai gërmadhat e burokracisë së tij.

SORRAT

Në këtë qiell të bukur të kohës sonë,
nën rrëzet e diellit,
fluturuan një tufë sorrash të zeza.

Sorr-sorra!
Sorr-sorra!

Dikush i nëmi,
dikush i ndolli,
dikush pyeti indiferent:
Ç'janë këto qenie?

Kurse ato fluturonin ultas mbi tokë,
ndoshta qysh nga krijimi i botës,
duke shkundur mbi gjithçka të bukur e të
mirë
reflekse të hidhura.

Më erdhi krupë prej jetësisë së tyre,
më erdhi për të vjellë,
kur pashë se edhe ato përralleshin në diell.

Kur pushë se zinin dhe hisen tonë,
mbi to qëllova.

Për ta bërë vërtet njerëzore këtë botë,
mendova me vete,
nuk duhet të zhdukim vetëm agresorët,
por dhe rutinorët e përjetshëm.

KOHA DO NJERËZ

— kundër konformistëve të vetëkënaqur —

Ju i puthni me epsh të tërbuar mëngjeset
mu në buzë,
por unë nuk shoh të lindë prej jush asnjë
fëmijë drite.

Ju ecni dhe buzëqeshni lumturisht midis
nesh,

unë vrapoj, vrapoj t'ju prek... mermer.

Ju i ulni në tokë gjithë yllësitë e fjalëve,
unë i mahnitur i shkërmoq me duar... llak.

Ju i ngrini grushtet madhërisht drejt së
ardhmes,

kurse unë nuk shoh të hapni asnjë horizont.

Ju marshoni përpara me kokën lart,

unë zbuloj i tronditur vetëm rite.

Ju.. ah, ju qenki të shtypurit nga koha,
të vrrarët?!

Kurse koha do njerëz,
do shpatulla.

Dy satira

1) TË HAMË

E ndeha edhe unë më në fund nepsin mu në
rrugë si një gjuhë lope;
njerëzit ngecin mbi mukozë, ikin me vrap,
por unë i lidh për sysh, i nomatis,
i përkëdhel në bisht dhe u jap karamete si
një zbutës cirku,
dhe i mjel nga pak në vedrën time të
shtëpisë.

Por xhindet e frymëzimit poetik currën
veshët të egërsuar:
Ej, po shkel mbi veten. Po shkel mbi veten!
Ëndrrën ku e le?
I tërbuar, i rraha dhe i zbrita nga koka:
Shëëëëtt! Të hamë!
Nuk e shihni ç'bën' bota?

.

I kënaqur shtrihem tani mbi një shallë të
ngrohtë të jetës
me një kokë tjetër.
Po shokët ç'u bënë?!

2) TË PIMË

Mbusha një gotë verë në pellgjet e
kuqërremta të horizonteve
dhe u putha kurvërisht me kohën tonë,
dhe gërranat e historisë i kapërceva me
rrëshqitë,
dielli u çudit.

Tani unë po kruaj tavanin e shpellës nga
myshku
për të dalë yjet,
po e mjet jetën nga sisët e qejfit;
botën po e udhëheq vetë
për dy milionë vjet.

Shëëëët!
Qenka akoma kohë lufte.
Sillmëni një gotë barut,
shokë.

HERONJTË E KOHËS SONË

Pashë heronjtë e kohës sonë një ditë:
U çudita!
Ca njerëz të thjeshtë, ca punëtorë
të ngritur madhërisht në pedestalin e kohës.

Yjet të ulur në tokë si zögjtë,
dhe dielli, midis tyre si një këloçkë,
çukitnin rreth tyre thërrime drite.

Dhe horizontet e ardhme, të largëta, ideale
prej tyre përflakeshin,
dhe m'u dukën njerëzit, more shokë,
njerëzit,
mrekulli e mrekullive të universit.

Dhe ca hero u ndjeva edhe vetë
mbi atomin dhe supershtetet,
mbi të keqen njerëzore
që akoma kërcënon.

Tang, tang, tang! i rashë hapësirë-kohës
në portën e njohjes:

Ç'kanë bërë këta njerëz, ju lutem,
që ngrihen mbi botë kështu?

Ngrita kokën dhe pashë
mbishkrimin e madh:

Kanë çuar gjenë përsosmërinë e së
nesërmes
artin e rëndë të të qenit Njerëz.

PIEDESTALET

U bëra fëmijë kurioz
dhe vrapova pas kristaleve të mahnitshme
të borës
gjer në kufijtë e fluturimit jashtë botës.

U bëra dashnor i krisur
dhe vrapova pas katarakteve të dashurisë
gjer në kufijtë e marrëzisë.

U bëra mendimtar i kohës sonë
dhe bluajta gjithë universin në kokë
gjer në kufijtë e zbërthimit të tij të plotë.

Megjithatë, gjithmonë, më dukej sikur çaloja
mbi gravitacionin ëndërror.

Vetëm kur u bëra shoku më i mirë ndër
shokë
m'u bënë piedestale edhe rrugët nga shkoja.

ÇASTE PERËNDIMI

Asnjëherë nuk e kam kërkuar të ardhmen
në qiell,

as hakmarrjen

as lirinë,

por ja, u ngrit ky perëndim i madh, i kuq

dhe më përflaku në ndjesi,

dhe më ndolli dëshirash.

Ëndrrat fluturuan drejt tij si zogj naivë.

U bëra masë e kuqe viskoze,

qenie ëndërrore.

Sa bukur,

sa bukur!

Por kur u ktheva të shoh veten time,

peizazhin bashkëkohor,

sytë e njerëzve,

jetën,

U lëbyra sysh,

rashë si i vdekur.

I MENDUAR

Sa kohë kam kështu?

Sa kohë kam që rri e vështroj këto valë
diellore

që bien dhe thahen mbi gurë,

që ngrihen kore dhe tingëllojnë madhërisht
duke zgjuar jetën,

duke zgjuar njeriun që kërcen i dehur nën
këtë simfoni?

Mendimi ngrihet si një kult duke zbehur
edhe vetë diellin.

Kush është burrë të bëjë kërcim në të
panjohurën!

Kush është burrë të zbulojë kurbëzimin e
hapësirës pranë tij si pranë masave të mëdha!

Kush është burrë t'ia shtrojë zemrat si gurë
kalldrëmi në spiralen e përpjetë të historisë,
kush është burrë ta bëjë mendimin Njeri!

Valët diellore vazhdojnë të bien,
ndërsa valët e mendimit çajnë kufijve të
pafundmë të materies.

PEMËT

Në vijën e horizontit, si në ekran, lëvizin
pemët e gjalla,
përkulen nga era dhe ngrenë krye.
Dita e varur në hapësirë. Mendimi,
plumb i rëndë, përpëlitet në rrjetë si një
peshk.,
Ja muzika që bie, jeta. Lum kush është!
Lum kush tund krifën përjetësisht nga
gravurë e kohës.

VËLLEZËR PROLETARË

Armiqtë i kemi të shumtë, vëllezër
proletarë,
armiqtë i kemi të fortë dhe të egër;
ata tani po rriten,
po u bëkan perëndi.
Mjerë besimtarët!

Miqtë i kemi edhe më të shumtë, vëllezër
proletarë,
po miqtë i kemi ca të lëkundshëm.
Kështu ndodh gjithmonë para lufte
ku duket se gjithçka mori fund.

Mjerë të hipnotizuarit!

Por ne jemi gjaku i paprishur i njerëzimit,
jemi misioni i tij i gjallë për të rrëzuar çdo
perëndi,
dhe për të ngritur mbi pedestalin e materies-
-univers
perëndinë Njeri.

Mjerë armiqtë!

KËTË MBRËMJE EPOKE

Nën diellin e zbuar ngadalë në eklips,
mbi tokën e heshtur, të shtrirë për flijim,
po pushoj në çastin e pritjes si në një kolltuk
të huaj.

Rrezet kullojnë në hapësirë dhe zhduken
para syve tanë,
dhe dita mbyllet si një midhje në gji të
kohës,
por unë tani e gdhenda këtë zë, këtë profil
njerëzor.

Tani le të thonë: Na ishte njëherë...

KOHA JONË

Këto rreze diellore që na bien mbi krye
në historinë e materies
mund të jenë rastësi,
por
gjersa ne erdhëm
dhe tani u bëmë njerëz
edhe ato bien domosdoshmërisht.

Këto ndërgjegje njerëzore që bien mbi
sendet,
mbi armiqtë dhe mbi shokët,
mbi thelbin e së vërtetës,
jemi ne,
janë poezia dhe shkenca e jetës.

Këto sekonda që bien madhërisht nga lart,
si meteorë të zjarrtë,
janë e drejta dhe detyra jonë për të jetuar,
janë mënyra e vetme e ekzistencës,
janë koha jonë.

I shikoni?

**Sapo të ndalemi pak a thjesht të heshtim,
koha erret.**

HISTORIA

U ktheva prapa dhe vështrova gjurmët e
mia të çuditshme,
dielli i tharë mbi to, i ngritur kore, se si
m'u duk,
lava e ëndrrave të mia që kalëronte në qiej
tani kish ngrirë, ish kthyer në pyll statujash.

Pastaj ika tutje, me vrap, thellë historisë,
i rrëmbushur nga një mall për brezat e
shkuar.

Befas pamja më shtangu:
Ku jam kështu?!

Jetë njerëzore të panumërta, që kishin
gjalluar mbi faqe të dheut,
që kishin ngritur kokat gëzushëm në rrugë
ishin fikur me radhë si drita të vona
për të gdhirë mëngjesi i epokës sonë.

Historia! Historia!

Tani e kemi radhën ne, more shokë,
për të çarë edhe kufijtë e pamundësisë,
dhe për të lëvizur kohën tonë

NJË LARË DIELLI

Ra një larë dielli mbi male.
Pushuan erërat,
gjithë qenia ime u nder si një koral i kuq.

Kam nevojë për qetësi!
Kam nevojë të ulem e të ngroh vezët si
kloçkë.
Kam nevojë të vidhem, të arratisem nga
vetja.
Kam nevojë të shëtis përmes florës së
ëndrrave të mia.
Kam nevojë të kacavirrem qetësisht
nëpër rrufetë e ligjeve objektive,
kam nevojë të zhytem thellë, nën zhurmat
shurdhuese
për të nxjerrë pak thelb thelbi.

Kam nevojë vetëm për pak qetësi në këtë
kantier të madh ndërtimi,
për t'u sulur prapë me shokët.

P Ë R M B A J T J A

Valët shkojnë tutje	3
Në breg të detit	4
Fjalët dhe gurët	6
Fillim marsi në malësi	8
Ky mëngjes i madh	9
Det, o det	10
Peizazh dimëror	11
Në vendin tim	12
Ti erdhe	14
Pëllumbat e paqes	15
Punëtorët shkojnë në punë	17
Vajzat në rrugë	18
Shokët e punës	19
Midis njerëzve të mirë	20
Ti më thua	21
Vajzat e Martaneshit në vali n folklorike ...	22
Ti hesht	23
Pas shiut	24
Këta gurë	25

Të shohësh	27
Në rrugë bie shi	29
Simbiozë	30
Motive mëngjesi	31
Burokrati i fortë	33
Sorrat	34
Koha do njerëz	36
Dy satira	37
1. — Të hamë	37
2. — Të pimë	38
Heronitë e kohës sonë	39
Piedestalet	41
Caste përëndimi	42
J menduar	43
Pemët	44
Vëllezër proletarë	45
Këtë mbrëmje epoke	46
Koha jonë	47
Është koha	49
Historia	50
Një larë dielli	51

Huta, Hasan

Zërat e jetës: Poezi /Hasan Huta; Red.:

P. Zogaj — T.: Naim Frashëri; 1990. —

56 f.; 16 cm.

891.983-1

H 97

U dorzua për shtyp në gusht 1990

Doli nga shtypi në nëntor 1990

Tirazhi 1500 kopje

Formati 49x78/16

Stash 2204-82

Shtypur Kombinati Poligrafik

Shtypshkronja «8 Nëntori» — Tiranë, 1990